

Η ΜΟΝΗ ΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗ ΥΠΗΡΕΣΙΑ

Την επόμενη των εκλογών, ανέλυτο εις τας στήλας αὐτῆς ἡ διαμορφωθείσα πολιτικὴ πραγματικότητα. Ἐγράφετο, ὅτι ὁ τόπος εἰσπράχθη εἰς βαρεῖαν κρίσιν με ἀποσυνθετικὰ συνεπέσια. Καὶ ἐπεσε αὐτῇ ἡ ἀνάγκη ἐπισημῶν ἐθνικῆς ἐπαγγελίας, πρὸς ἀντιμετώπισιν τῆς θυμῆς ἐθνικῆς ἐπαγγελίας, καὶ πᾶς ἐγκοινωνία, εἰς αὐτὴν ἀνατριχίστεται παραλλαγῇ τῶν ἰσχυρῶν, με τὰς ὁποίας ὁ «Δημοκρατικὸς» τοῦ Κερένκου εἶχε «νικήσει».

κατὰ παντὸς ἀρνούμεν ὅτι εἰς πνευματικὸν εὐνοχισμόν, διὰ τὴν προσηκόντα ὡς θεοτήτα τὴν ἀνύπαρκτον ἰδιοφυῖαν καὶ τὸ παθολογικὸν γενετικὸν πείσμα τοῦ Γεωργίου Παπανδρέου. Ἡ περιπτώσις ἐνὸς ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος νομίζει τὴν Ἑλλάδα ἰδιοκτησίαν του, κέντρον τοῦ κόσμου τῆς Ἑλλάδος ἐπ' αὐτῆν καὶ προφήτην, μεσίαν καὶ σωτήρα τῶν ἀπείρητων υἱῶν του. Ἡ περιπτώσις ἐνὸς ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος, ἐνὸς διαλογεῖται ὅτι ἀσκέει... Ἑλληνικὴν πολιτικὴν, χρησιμοποιοῖ ἀκόμη καὶ τὴν Ἀμερικανίδα νύμφην του διὰ τὴν συναγερθῆναι καὶ τὸν φεβδαῖον καὶ τοὺς συμπατριώτας τῆς εἰς σταυροφορίαν ὑπὲρ τοῦ χρεοκοπημένου πνευθροῦ τῆς καὶ τοῦ ἀνελεύθετου ἀφαιρημένου διὰ τὸς ἀσκαδὸν αὐτοῦ, ἔχει ἔνδεον προηγουμένον... Ἄλλὰ, ἐπὶ τέλους, κάποτε ὁ μαινόμενος δημοκράτης πρέπει εἰς τὸ ἀμάρτυρον χορὸν τῆς παρενοχλητικῆς καὶ τῆς ἀσυναρτήτης του καὶ συναντήσῃ θελήσιν ἀπαγορευτικὴν, τὴν ἑλπίαν τοῦ λαοῦ. Καὶ, ἐν προκειμένῳ, τὴν θέλησιν τοῦ λαοῦ δὲν τὴν διερωτῶμεν ἐν ἀδυναμίᾳ φανασκοῦ τῶν πεδωρομένων, εἴτε εἶναι «λαμπρακτικῶς» εἴτε ἀποκαλοῦνται «εὐγενεῖς νεοί». Τὴν διερωτῶμεν οἱ βουλευταί.

Ἦρα εἶναι δραματικὸς κρίσιμος. Δὲν γνωρίζει κανεὶς πᾶς τελικὰς θὰ ἐξελιχθῇ καὶ θὰ διαμορφωθῇ. Ἐνα εὐχόμενος γινώσκει: Ὅτι δὲν πρέπει νὰ γίνῃ τὸ θέλημα δύο μοιραίων ἀνθρώπων, πατρὸς καὶ υἱοῦ. Διότι εἶναι θέλημα ἀναρτήσιμος. Καὶ ἐκβεβηλὸς πολλὰ, πέρα πολλὰ. Δὲν μένουσιν παρὰ ὅσα χρειάζονται διὰ τὴν καταστροφήν. Ὁ ἀρεθὸς ἀνεπιτόσιμος; Ὁ Βασιλεὺς ἀγαπᾷ τὸν λαόν. Ἀσφαλῶς, πρέπει νὰ ἀγωνισθῇ ἐπὶ τὴν τιμὴν συνείδησιν τοῦ καὶ τοῦ λαοῦ. Καὶ δὲν θὰ πρέπει περὶ τοῦ ὅχλου τοῦ καὶ Παπανδρέου. Ὁ πρὸς αὐτὸν ἀποσυνθετικὸς εἶναι τὴν ὑπόθεσιν τοῦ «Ἔθνους Ἑλλήνων». Τὸν φιλονεικῶν πολιτῶν, τῶν ὁποίων ὁ κ. Παπανδρέου προσπαθεῖ νὰ πλαστογραφῆσιν τὴν συνείδησιν, ἐμφανίζων ἐαυτὸν ὡς ἐξαιρητικὸν Πατριώτην τοῦ λαοῦ. Αὐτοσχῆζ, λόγω τῆς ἡλικίας, δὲν εἶχε συναίσθησιν τοῦ κακοῦ, τοῦ ὁποῖου διεπράξε. Καὶ δὲν ἀντιλαμβάνεται, ὅτι ἐκ τῆς ἀνεπαρκείας πολιτικῆς του ζοφώσεται καθημερινῶς ὁ Ἑλληνικὸς ὄριζον. Καὶ ἐκρίστικῆς καταγωγῆς ἀπειλεῖ νὰ ἐκσπᾷ, χωρὶς ὅτι εἶναι εἰς ἕσπιν.

νὰ συλλάβῃ τὴν ἔκτασιν τῶν καταστροφῶν τῆς. Μόνον ἡ ἀρχοντία κυριαρχεῖ τῶν σκέψεων καὶ ὑπαγορεύει τὰς ἀποφάσεις τοῦ κ. Παπανδρέου. Πέραν τῆς διαθέσεως τῆς ἀκαθάρτου ἐφόδου πρὸς ἄλλω τῆς Ἐθνοῦς, κομμῆσαν ἄλλη φιλοδοξία δὲν εἶχε διὰ νὰ ὑπερηφάν τὸν τόπον. Τὰ πάντα πρέπει νὰ δουλεύουν εἰς αὐτὴν καὶ τὸν περιόχον υἱόν του, διὰ τὴν ταγίωσιν τῆς δυναστείας του. Ἄλλὰ ἡ δὲ αὐτὴν προστάθεια οὐδεμίαν πλὴν ἐπιτρέπει ἐλπίδα. Διότι ὁ κ. Παπανδρέου καὶ ὁ Πρωθυπουργὸς ἐχρῶκοιτο. Καὶ ὁ ἀρχηγὸς κόμματος ἀπεβίχθη ἀνάκαιος. Ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν του ἡ Ἐνωσις Κέντρον διεκράτει τὴν τραυματικὴν κρίσιν συνοχῆς καὶ ἐπιδησίας. Καὶ ἀπεβίχθη, διὰ μίαν ἀκόμη φοράν, ὅτι ὁ πολιτικὸς, τοῦ ὁποῖου ἡ μακρὰ σταδιοδρομία διήρθε διὰ μέσον ἀποτυχίαν καὶ ἀπογοητεύσεων, δὲν εἶχε παραγορηθῆ καὶ δὲν εἶχε ἀδίκηθαι ἀπὸ τὸν λαόν. Ἦτο πάντοτε ἀξίος αὐτῆς τῆς τύχης. Καὶ τὸ τελευταῖον πρὸς αὐτὸν μετρίων τῆς μοίρας του ἀφείλετο εἰς μίαν φιλολαϊκίαν διάθεσιν τῆς, διὰ νὰ μὴν ἀφήσῃ τὸν πατέρα του, ὅτι δὲν ἐδοκίμασθη. Ἐδοκίμασθη. Καὶ διέγραψε τὴν τροχίαν ἐνὸς τυροτεχνήματος, ἡ ἐκρήξις τοῦ ὁποῖου προὐκάλεσε τὴν πυρκαϊάν τῶν παθῶν, ἀπὸ τὴν μανίαν τῶν ὁποίων, εὐχόμεθα ὅλοι, νὰ ἀπαλλαγῇ συντόμως ὁ τόπος. Διότι ὁ τόπος δὲν ἀφείλετο τίποτε εἰς τὸν κ. Παπανδρέου. Ἐνὸς ὁ κ. Παπανδρέου εἶχε ὑποχρέωσιν νὰ τὸν ἀφήσῃ ἡσυχῶν καὶ ἀπεριτρίστον εἰς τὸ βαρὺ ἔργον τῆς ἀνασυγκροτήσεως του. Εἶναι ἡ τελευταία καὶ ἡ μόνη οὐσιαστικὴ ὑπηρεσία, τὴν ὁποῖαν δὲν ἔχει προσφέρει εἰς τὴν Ἑλλάδα.

Εἰς τὴν ἱστορίαν δὲν εἶχε προηγουμένον ἢ περιπτώσιν ἐνὸς μοιραίου ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος, παριστάμενος τὸν πολιτικόν, προσπαθεῖ νὰ ὑποτάξῃ τὴν χώραν εἰς τὴν δικτατορίαν τῆς ἀχαλιωτοῦ ἐγωπαθείας του. Ἡ περιπτώσις ἐνὸς ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος εἶχε ἠθροσκείαν τὴν πίστιν τῆς ἀπιστίας του. Καὶ ὁ ὁποῖος, ἐν ὀνόματι τοῦ πολιτικοῦ ἀμαρτυρισμοῦ του, ἠγωνισθῆ νὰ ἐπιβάλλῃ ὡς νόμον καὶ κράτος τὴν μανίαν του

κατὰ παντὸς ἀρνούμεν ὅτι εἰς πνευματικὸν εὐνοχισμόν, διὰ τὴν προσηκόντα ὡς θεοτήτα τὴν ἀνύπαρκτον ἰδιοφυῖαν καὶ τὸ παθολογικὸν γενετικὸν πείσμα τοῦ Γεωργίου Παπανδρέου. Ἡ περιπτώσις ἐνὸς ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος νομίζει τὴν Ἑλλάδα ἰδιοκτησίαν του, κέντρον τοῦ κόσμου τῆς Ἑλλάδος ἐπ' αὐτῆν καὶ προφήτην, μεσίαν καὶ σωτήρα τῶν ἀπείρητων υἱῶν του. Ἡ περιπτώσις ἐνὸς ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος, ἐνὸς διαλογεῖται ὅτι ἀσκέει... Ἑλληνικὴν πολιτικὴν, χρησιμοποιοῖ ἀκόμη καὶ τὴν Ἀμερικανίδα νύμφην του διὰ τὴν συναγερθῆναι καὶ τὸν φεβδαῖον καὶ τοὺς συμπατριώτας τῆς εἰς σταυροφορίαν ὑπὲρ τοῦ χρεοκοπημένου πνευθροῦ τῆς καὶ τοῦ ἀνελεύθετου ἀφαιρημένου διὰ τὸς ἀσκαδὸν αὐτοῦ, ἔχει ἔνδεον προηγουμένον... Ἄλλὰ, ἐπὶ τέλους, κάποτε ὁ μαινόμενος δημοκράτης πρέπει εἰς τὸ ἀμάρτυρον χορὸν τῆς παρενοχλητικῆς καὶ τῆς ἀσυναρτήτης του καὶ συναντήσῃ θελήσιν ἀπαγορευτικὴν, τὴν ἑλπίαν τοῦ λαοῦ. Καὶ, ἐν προκειμένῳ, τὴν θέλησιν τοῦ λαοῦ δὲν τὴν διερωτῶμεν ἐν ἀδυναμίᾳ φανασκοῦ τῶν πεδωρομένων, εἴτε εἶναι «λαμπρακτικῶς» εἴτε ἀποκαλοῦνται «εὐγενεῖς νεοί». Τὴν διερωτῶμεν οἱ βουλευταί.

Ἦρα εἶναι δραματικὸς κρίσιμος. Δὲν γνωρίζει κανεὶς πᾶς τελικὰς θὰ ἐξελιχθῇ καὶ θὰ διαμορφωθῇ. Ἐνα εὐχόμενος γινώσκει: Ὅτι δὲν πρέπει νὰ γίνῃ τὸ θέλημα δύο μοιραίων ἀνθρώπων, πατρὸς καὶ υἱοῦ. Διότι εἶναι θέλημα ἀναρτήσιμος. Καὶ ἐκβεβηλὸς πολλὰ, πέρα πολλὰ. Δὲν μένουσιν παρὰ ὅσα χρειάζονται διὰ τὴν καταστροφήν. Ὁ ἀρεθὸς ἀνεπιτόσιμος; Ὁ Βασιλεὺς ἀγαπᾷ τὸν λαόν. Ἀσφαλῶς, πρέπει νὰ ἀγωνισθῇ ἐπὶ τὴν τιμὴν συνείδησιν τοῦ καὶ τοῦ λαοῦ. Καὶ δὲν θὰ πρέπει περὶ τοῦ ὅχλου τοῦ καὶ Παπανδρέου. Ὁ πρὸς αὐτὸν ἀποσυνθετικὸς εἶναι τὴν ὑπόθεσιν τοῦ «Ἔθνους Ἑλλήνων». Τὸν φιλονεικῶν πολιτῶν, τῶν ὁποίων ὁ κ. Παπανδρέου προσπαθεῖ νὰ πλαστογραφῆσιν τὴν συνείδησιν, ἐμφανίζων ἐαυτὸν ὡς ἐξαιρητικὸν Πατριώτην τοῦ λαοῦ. Αὐτοσχῆζ, λόγω τῆς ἡλικίας, δὲν εἶχε συναίσθησιν τοῦ κακοῦ, τοῦ ὁποῖου διεπράξε. Καὶ δὲν ἀντιλαμβάνεται, ὅτι ἐκ τῆς ἀνεπαρκείας πολιτικῆς του ζοφώσεται καθημερινῶς ὁ Ἑλληνικὸς ὄριζον. Καὶ ἐκρίστικῆς καταγωγῆς ἀπειλεῖ νὰ ἐκσπᾷ, χωρὶς ὅτι εἶναι εἰς ἕσπιν.

νὰ συλλάβῃ τὴν ἔκτασιν τῶν καταστροφῶν τῆς. Μόνον ἡ ἀρχοντία κυριαρχεῖ τῶν σκέψεων καὶ ὑπαγορεύει τὰς ἀποφάσεις τοῦ κ. Παπανδρέου. Πέραν τῆς διαθέσεως τῆς ἀκαθάρτου ἐφόδου πρὸς ἄλλω τῆς Ἐθνοῦς, κομμῆσαν ἄλλη φιλοδοξία δὲν εἶχε διὰ νὰ ὑπερηφάν τὸν τόπον. Τὰ πάντα πρέπει νὰ δουλεύουν εἰς αὐτὴν καὶ τὸν περιόχον υἱόν του, διὰ τὴν ταγίωσιν τῆς δυναστείας του. Ἄλλὰ ἡ δὲ αὐτὴν προστάθεια οὐδεμίαν πλὴν ἐπιτρέπει ἐλπίδα. Διότι ὁ κ. Παπανδρέου καὶ ὁ Πρωθυπουργὸς ἐχρῶκοιτο. Καὶ ὁ ἀρχηγὸς κόμματος ἀπεβίχθη ἀνάκαιος. Ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν του ἡ Ἐνωσις Κέντρον διεκράτει τὴν τραυματικὴν κρίσιν συνοχῆς καὶ ἐπιδησίας. Καὶ ἀπεβίχθη, διὰ μίαν ἀκόμη φοράν, ὅτι ὁ πολιτικὸς, τοῦ ὁποῖου ἡ μακρὰ σταδιοδρομία διήρθε διὰ μέσον ἀποτυχίαν καὶ ἀπογοητεύσεων, δὲν εἶχε παραγορηθῆ καὶ δὲν εἶχε ἀδίκηθαι ἀπὸ τὸν λαόν. Ἦτο πάντοτε ἀξίος αὐτῆς τῆς τύχης. Καὶ τὸ τελευταῖον πρὸς αὐτὸν μετρίων τῆς μοίρας του ἀφείλετο εἰς μίαν φιλολαϊκίαν διάθεσιν τῆς, διὰ νὰ μὴν ἀφήσῃ τὸν πατέρα του, ὅτι δὲν ἐδοκίμασθη. Ἐδοκίμασθη. Καὶ διέγραψε τὴν τροχίαν ἐνὸς τυροτεχνήματος, ἡ ἐκρήξις τοῦ ὁποῖου προὐκάλεσε τὴν πυρκαϊάν τῶν παθῶν, ἀπὸ τὴν μανίαν τῶν ὁποίων, εὐχόμεθα ὅλοι, νὰ ἀπαλλαγῇ συντόμως ὁ τόπος. Διότι ὁ τόπος δὲν ἀφείλετο τίποτε εἰς τὸν κ. Παπανδρέου. Ἐνὸς ὁ κ. Παπανδρέου εἶχε ὑποχρέωσιν νὰ τὸν ἀφήσῃ ἡσυχῶν καὶ ἀπεριτρίστον εἰς τὸ βαρὺ ἔργον τῆς ἀνασυγκροτήσεως του. Εἶναι ἡ τελευταία καὶ ἡ μόνη οὐσιαστικὴ ὑπηρεσία, τὴν ὁποῖαν δὲν ἔχει προσφέρει εἰς τὴν Ἑλλάδα.

ΕΛΘΕΝ ΑΙ ΔΙΑΒΟΥΛΕΥΣΕΙΣ ΒΑΣΙΛΕΩΣ - ΕΚΠΡΟΣΩΠΩΝ ΤΩΝ ΚΟΜΜΑΤΩΝ

Ο Κ. ΣΤΕΦΑΝΟΠΟΥΛΟΣ ΑΝΑΜΕΝΕΤΑΙ ΝΑ ΛΑΒΗ ΤΗΝ ΕΝΤΟΛΗΝ ΣΧΗΜΑΤΙΣΜΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ

ΘΑ ΤΟΝ ΑΚΟΛΟΥΘΗΣΟΥΝ ΟΙ ΠΛΕΙΣΤΟΙ ΒΟΥΛΕΥΤΑΙ

ΑΠΟΚΛΕΙΟΝΤΑΙ ΜΕΤΑ ΒΕΒΑΙΟΤΗΤΟΣ ΑΜΕΣΟΙ ΕΚΛΟΓΑΙ ΚΑΙ ΕΚ ΝΕΟΥ ΕΝΤΟΛΗ ΕΙΣ ΤΟΝ Κ. Γ. ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ

ΑΘΗΝΑΙ, 7.— Τὸ στάδιον τῶν διαβουλεύσεων τοῦ Βασιλέως ἐκ νέου εἰς τὸν κ. Παπανδρέου καὶ τὴν μεγάλην πλειοψηφίαν καὶ τὴν μεγάλην πλειοψηφίαν τῶν Κεντρῶν βουλευτῶν, οἱ ὁποῖοι οὐδὲν ἄλλο εἶναι διατεθειμένοι νὰ ἀποδοῦν εἰς ἐκλογικὸν ἀγῶνα, πρὸς διασφάλισιν τοῦ κερτιμένου σχήματος βουλευτικῶν τῶν ἀξιώματων.

Ἡ ἀνάθεσις ὅμως τῆς ἐντολῆς ἐκ νέου εἰς τὸν κ. Παπανδρέου πρέπει ἐπισημῶς νὰ ἀποκλεισθῇ μετὰ βεβαίωσιν, καθ' ὅσον, πλὴν τῶν ἄλλων, οὗτος, ἐπισημῶς ὡς τῆς «εὐδαίμωνος» θὰ πρέπει νὰ στηριχθῇ καὶ ἀλλοῦ κατὰ τὴν ἐξουσίαν τῆς ἐν τῇ Βουλῇ πλειοψηφίας. Τὴν ὑπόθεσιν τοῦ κ. Ροδόπουλου καὶ ἐκδηλώσῃ ἔμπροσθεν ἀποφασιστῶν τῶν Βασιλέως, «Ὅλα» — εἶπε — θὰ πᾶνε καλά.

Ἐπισημῶς ὁ κ. Ροδόπουλος, ἐξ ἐμπειρίας τῶν Ἀνακτόρων, μετὰ τὸ πέραν τῆς ἀποφάσεως, ἡ ὁποία διήρθε μίαν ὥραν, ἐβήλασεν πρὸς τὸν δημοσιογράφον ὅτι μὴ θέσῃ τὸς ἀποφάσεις του πρὸς τὸν Βασιλέα, ἐξέφρασε δὲ τὴν γινώσκῃ ἐπὶ ἐνὸς τῆς ἡμέρας θὰ ὑπάρξῃ λύσις.

κατὰ παντὸς ἀρνούμεν ὅτι εἰς πνευματικὸν εὐνοχισμόν, διὰ τὴν προσηκόντα ὡς θεοτήτα τὴν ἀνύπαρκτον ἰδιοφυῖαν καὶ τὸ παθολογικὸν γενετικὸν πείσμα τοῦ Γεωργίου Παπανδρέου. Ἡ περιπτώσις ἐνὸς ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος νομίζει τὴν Ἑλλάδα ἰδιοκτησίαν του, κέντρον τοῦ κόσμου τῆς Ἑλλάδος ἐπ' αὐτῆν καὶ προφήτην, μεσίαν καὶ σωτήρα τῶν ἀπείρητων υἱῶν του. Ἡ περιπτώσις ἐνὸς ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος, ἐνὸς διαλογεῖται ὅτι ἀσκέει... Ἑλληνικὴν πολιτικὴν, χρησιμοποιοῖ ἀκόμη καὶ τὴν Ἀμερικανίδα νύμφην του διὰ τὴν συναγερθῆναι καὶ τὸν φεβδαῖον καὶ τοὺς συμπατριώτας τῆς εἰς σταυροφορίαν ὑπὲρ τοῦ χρεοκοπημένου πνευθροῦ τῆς καὶ τοῦ ἀνελεύθετου ἀφαιρημένου διὰ τὸς ἀσκαδὸν αὐτοῦ, ἔχει ἔνδεον προηγουμένον... Ἄλλὰ, ἐπὶ τέλους, κάποτε ὁ μαινόμενος δημοκράτης πρέπει εἰς τὸ ἀμάρτυρον χορὸν τῆς παρενοχλητικῆς καὶ τῆς ἀσυναρτήτης του καὶ συναντήσῃ θελήσιν ἀπαγορευτικὴν, τὴν ἑλπίαν τοῦ λαοῦ. Καὶ, ἐν προκειμένῳ, τὴν θέλησιν τοῦ λαοῦ δὲν τὴν διερωτῶμεν ἐν ἀδυναμίᾳ φανασκοῦ τῶν πεδωρομένων, εἴτε εἶναι «λαμπρακτικῶς» εἴτε ἀποκαλοῦνται «εὐγενεῖς νεοί». Τὴν διερωτῶμεν οἱ βουλευταί.

Ἦρα εἶναι δραματικὸς κρίσιμος. Δὲν γνωρίζει κανεὶς πᾶς τελικὰς θὰ ἐξελιχθῇ καὶ θὰ διαμορφωθῇ. Ἐνα εὐχόμενος γινώσκει: Ὅτι δὲν πρέπει νὰ γίνῃ τὸ θέλημα δύο μοιραίων ἀνθρώπων, πατρὸς καὶ υἱοῦ. Διότι εἶναι θέλημα ἀναρτήσιμος. Καὶ ἐκβεβηλὸς πολλὰ, πέρα πολλὰ. Δὲν μένουσιν παρὰ ὅσα χρειάζονται διὰ τὴν καταστροφήν. Ὁ ἀρεθὸς ἀνεπιτόσιμος; Ὁ Βασιλεὺς ἀγαπᾷ τὸν λαόν. Ἀσφαλῶς, πρέπει νὰ ἀγωνισθῇ ἐπὶ τὴν τιμὴν συνείδησιν τοῦ καὶ τοῦ λαοῦ. Καὶ δὲν θὰ πρέπει περὶ τοῦ ὅχλου τοῦ καὶ Παπανδρέου. Ὁ πρὸς αὐτὸν ἀποσυνθετικὸς εἶναι τὴν ὑπόθεσιν τοῦ «Ἔθνους Ἑλλήνων». Τὸν φιλονεικῶν πολιτῶν, τῶν ὁποίων ὁ κ. Παπανδρέου προσπαθεῖ νὰ πλαστογραφῆσιν τὴν συνείδησιν, ἐμφανίζων ἐαυτὸν ὡς ἐξαιρητικὸν Πατριώτην τοῦ λαοῦ. Αὐτοσχῆζ, λόγω τῆς ἡλικίας, δὲν εἶχε συναίσθησιν τοῦ κακοῦ, τοῦ ὁποῖου διεπράξε. Καὶ δὲν ἀντιλαμβάνεται, ὅτι ἐκ τῆς ἀνεπαρκείας πολιτικῆς του ζοφώσεται καθημερινῶς ὁ Ἑλληνικὸς ὄριζον. Καὶ ἐκρίστικῆς καταγωγῆς ἀπειλεῖ νὰ ἐκσπᾷ, χωρὶς ὅτι εἶναι εἰς ἕσπιν.

νὰ συλλάβῃ τὴν ἔκτασιν τῶν καταστροφῶν τῆς. Μόνον ἡ ἀρχοντία κυριαρχεῖ τῶν σκέψεων καὶ ὑπαγορεύει τὰς ἀποφάσεις τοῦ κ. Παπανδρέου. Πέραν τῆς διαθέσεως τῆς ἀκαθάρτου ἐφόδου πρὸς ἄλλω τῆς Ἐθνοῦς, κομμῆσαν ἄλλη φιλοδοξία δὲν εἶχε διὰ νὰ ὑπερηφάν τὸν τόπον. Τὰ πάντα πρέπει νὰ δουλεύουν εἰς αὐτὴν καὶ τὸν περιόχον υἱόν του, διὰ τὴν ταγίωσιν τῆς δυναστείας του. Ἄλλὰ ἡ δὲ αὐτὴν προστάθεια οὐδεμίαν πλὴν ἐπιτρέπει ἐλπίδα. Διότι ὁ κ. Παπανδρέου καὶ ὁ Πρωθυπουργὸς ἐχρῶκοιτο. Καὶ ὁ ἀρχηγὸς κόμματος ἀπεβίχθη ἀνάκαιος. Ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν του ἡ Ἐνωσις Κέντρον διεκράτει τὴν τραυματικὴν κρίσιν συνοχῆς καὶ ἐπιδησίας. Καὶ ἀπεβίχθη, διὰ μίαν ἀκόμη φοράν, ὅτι ὁ πολιτικὸς, τοῦ ὁποῖου ἡ μακρὰ σταδιοδρομία διήρθε διὰ μέσον ἀποτυχίαν καὶ ἀπογοητεύσεων, δὲν εἶχε παραγορηθῆ καὶ δὲν εἶχε ἀδίκηθαι ἀπὸ τὸν λαόν. Ἦτο πάντοτε ἀξίος αὐτῆς τῆς τύχης. Καὶ τὸ τελευταῖον πρὸς αὐτὸν μετρίων τῆς μοίρας του ἀφείλετο εἰς μίαν φιλολαϊκίαν διάθεσιν τῆς, διὰ νὰ μὴν ἀφήσῃ τὸν πατέρα του, ὅτι δὲν ἐδοκίμασθη. Ἐδοκίμασθη. Καὶ διέγραψε τὴν τροχίαν ἐνὸς τυροτεχνήματος, ἡ ἐκρήξις τοῦ ὁποῖου προὐκάλεσε τὴν πυρκαϊάν τῶν παθῶν, ἀπὸ τὴν μανίαν τῶν ὁποίων, εὐχόμεθα ὅλοι, νὰ ἀπαλλαγῇ συντόμως ὁ τόπος. Διότι ὁ τόπος δὲν ἀφείλετο τίποτε εἰς τὸν κ. Παπανδρέου. Ἐνὸς ὁ κ. Παπανδρέου εἶχε ὑποχρέωσιν νὰ τὸν ἀφήσῃ ἡσυχῶν καὶ ἀπεριτρίστον εἰς τὸ βαρὺ ἔργον τῆς ἀνασυγκροτήσεως του. Εἶναι ἡ τελευταία καὶ ἡ μόνη οὐσιαστικὴ ὑπηρεσία, τὴν ὁποῖαν δὲν ἔχει προσφέρει εἰς τὴν Ἑλλάδα.

ΑΘΗΝΑΙ, 7.— Περὶ τὴν ἑπομένην τῶν διαβουλεύσεων τοῦ Βασιλέως διαμνησθῆναι ἦν κατὰ τὸ ὅτι, ὁ Βασιλεὺς μετὰ διαμορφώσεως ὁριστικῆν ἀποφασιστῶν πρὸς τὴν προκρίσειν λύσεως τοῦ πολιτικοῦ θέματος.

Μολοντὶ — ὡς συμβαίνει ἀλλοῦ πάντοτε εἰς προσηκόντες περιπτώσεις — ἐξ ὅλων τῶν πλειοψηφῶν, πλὴται διὰ λόγων πολιτικῆς σκοπιμότητος, ἀπλότους μυστικῆς ἐν τούτοις ἐκ τῶν μέχρι τοῦδε ὑπαρχόντων πληροφοριῶν καὶ ἐνδείξεων δυνατόν τις νὰ καταλήξῃ μετὰ βεβαίωσιν εἰς τὸ ἀκόλουθον συμπέρασμα:

Ἡ ἀνάθεσις ὅμως τῆς ἐντολῆς ἐκ νέου εἰς τὸν κ. Παπανδρέου πρέπει ἐπισημῶς νὰ ἀποκλεισθῇ μετὰ βεβαίωσιν, καθ' ὅσον, πλὴν τῶν ἄλλων, οὗτος, ἐπισημῶς ὡς τῆς «εὐδαίμωνος» θὰ πρέπει νὰ στηριχθῇ καὶ ἀλλοῦ κατὰ τὴν ἐξουσίαν τῆς ἐν τῇ Βουλῇ πλειοψηφίας. Τὴν ὑπόθεσιν τοῦ κ. Ροδόπουλου καὶ ἐκδηλώσῃ ἔμπροσθεν ἀποφασιστῶν τῶν Βασιλέως, «Ὅλα» — εἶπε — θὰ πᾶνε καλά.

Ἐπισημῶς ὁ κ. Ροδόπουλος, ἐξ ἐμπειρίας τῶν Ἀνακτόρων, μετὰ τὸ πέραν τῆς ἀποφάσεως, ἡ ὁποία διήρθε μίαν ὥραν, ἐβήλασεν πρὸς τὸν δημοσιογράφον ὅτι μὴ θέσῃ τὸς ἀποφάσεις του πρὸς τὸν Βασιλέα, ἐξέφρασε δὲ τὴν γινώσκῃ ἐπὶ ἐνὸς τῆς ἡμέρας θὰ ὑπάρξῃ λύσις.

Ἦρα εἶναι δραματικὸς κρίσιμος. Δὲν γνωρίζει κανεὶς πᾶς τελικὰς θὰ ἐξελιχθῇ καὶ θὰ διαμορφωθῇ. Ἐνα εὐχόμενος γινώσκει: Ὅτι δὲν πρέπει νὰ γίνῃ τὸ θέλημα δύο μοιραίων ἀνθρώπων, πατρὸς καὶ υἱοῦ. Διότι εἶναι θέλημα ἀναρτήσιμος. Καὶ ἐκβεβηλὸς πολλὰ, πέρα πολλὰ. Δὲν μένουσιν παρὰ ὅσα χρειάζονται διὰ τὴν καταστροφήν. Ὁ ἀρεθὸς ἀνεπιτόσιμος; Ὁ Βασιλεὺς ἀγαπᾷ τὸν λαόν. Ἀσφαλῶς, πρέπει νὰ ἀγωνισθῇ ἐπὶ τὴν τιμὴν συνείδησιν τοῦ καὶ τοῦ λαοῦ. Καὶ δὲν θὰ πρέπει περὶ τοῦ ὅχλου τοῦ καὶ Παπανδρέου. Ὁ πρὸς αὐτὸν ἀποσυνθετικὸς εἶναι τὴν ὑπόθεσιν τοῦ «Ἔθνους Ἑλλήνων». Τὸν φιλονεικῶν πολιτῶν, τῶν ὁποίων ὁ κ. Παπανδρέου προσπαθεῖ νὰ πλαστογραφῆσιν τὴν συνείδησιν, ἐμφανίζων ἐαυτὸν ὡς ἐξαιρητικὸν Πατριώτην τοῦ λαοῦ. Αὐτοσχῆζ, λόγω τῆς ἡλικίας, δὲν εἶχε συναίσθησιν τοῦ κακοῦ, τοῦ ὁποῖου διεπράξε. Καὶ δὲν ἀντιλαμβάνεται, ὅτι ἐκ τῆς ἀνεπαρκείας πολιτικῆς του ζοφώσεται καθημερινῶς ὁ Ἑλληνικὸς ὄριζον. Καὶ ἐκρίστικῆς καταγωγῆς ἀπειλεῖ νὰ ἐκσπᾷ, χωρὶς ὅτι εἶναι εἰς ἕσπιν.

νὰ συλλάβῃ τὴν ἔκτασιν τῶν καταστροφῶν τῆς. Μόνον ἡ ἀρχοντία κυριαρχεῖ τῶν σκέψεων καὶ ὑπαγορεύει τὰς ἀποφάσεις τοῦ κ. Παπανδρέου. Πέραν τῆς διαθέσεως τῆς ἀκαθάρτου ἐφόδου πρὸς ἄλλω τῆς Ἐθνοῦς, κομμῆσαν ἄλλη φιλοδοξία δὲν εἶχε διὰ νὰ ὑπερηφάν τὸν τόπον. Τὰ πάντα πρέπει νὰ δουλεύουν εἰς αὐτὴν καὶ τὸν περιόχον υἱόν του, διὰ τὴν ταγίωσιν τῆς δυναστείας του. Ἄλλὰ ἡ δὲ αὐτὴν προστάθεια οὐδεμίαν πλὴν ἐπιτρέπει ἐλπίδα. Διότι ὁ κ. Παπανδρέου καὶ ὁ Πρωθυπουργὸς ἐχρῶκοιτο. Καὶ ὁ ἀρχηγὸς κόμματος ἀπεβίχθη ἀνάκαιος. Ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν του ἡ Ἐνωσις Κέντρον διεκράτει τὴν τραυματικὴν κρίσιν συνοχῆς καὶ ἐπιδησίας. Καὶ ἀπεβίχθη, διὰ μίαν ἀκόμη φοράν, ὅτι ὁ πολιτικὸς, τοῦ ὁποῖου ἡ μακρὰ σταδιοδρομία διήρθε διὰ μέσον ἀποτυχίαν καὶ ἀπογοητεύσεων, δὲν εἶχε παραγορηθῆ καὶ δὲν εἶχε ἀδίκηθαι ἀπὸ τὸν λαόν. Ἦτο πάντοτε ἀξίος αὐτῆς τῆς τύχης. Καὶ τὸ τελευταῖον πρὸς αὐτὸν μετρίων τῆς μοίρας του ἀφείλετο εἰς μίαν φιλολαϊκίαν διάθεσιν τῆς, διὰ νὰ μὴν ἀφήσῃ τὸν πατέρα του, ὅτι δὲν ἐδοκίμασθη. Ἐδοκίμασθη. Καὶ διέγραψε τὴν τροχίαν ἐνὸς τυροτεχνήματος, ἡ ἐκρήξις τοῦ ὁποῖου προὐκάλεσε τὴν πυρκαϊάν τῶν παθῶν, ἀπὸ τὴν μανίαν τῶν ὁποίων, εὐχόμεθα ὅλοι, νὰ ἀπαλλαγῇ συντόμως ὁ τόπος. Διότι ὁ τόπος δὲν ἀφείλετο τίποτε εἰς τὸν κ. Παπανδρέου. Ἐνὸς ὁ κ. Παπανδρέου εἶχε ὑποχρέωσιν νὰ τὸν ἀφήσῃ ἡσυχῶν καὶ ἀπεριτρίστον εἰς τὸ βαρὺ ἔργον τῆς ἀνασυγκροτήσεως του. Εἶναι ἡ τελευταία καὶ ἡ μόνη οὐσιαστικὴ ὑπηρεσία, τὴν ὁποῖαν δὲν ἔχει προσφέρει εἰς τὴν Ἑλλάδα.

Κατεργρήθη ὄλοσχερῶς ὁ μῦθος ὅτι ὁ «Ἀσπίδα» εἶχεν ὀργανωθῆ ἐπὶ Καραμανλῆ

Η Κ. Α. ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ ΔΕΝ ΠΡΟΣΕΚΟΜΙΣΕ ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΔΙΑ Ν' ΑΠΟΔΕΙΞῆ ΤΟΥΣ ΙΣΧΥΡΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ

ΑΘΗ